SZÖVETSÉG
Evangéliumi folyóirat
19. évfolyam 2. szám 2019. II. negyedév

„Vedd le a sarudat, mert szent ez a hely”

Avagy miért járunk templomba, imaházba?

Vedd le, tedd le, mindent a kereszt alá, mindent, ami nem Istentől van. Ő hozzá tisztáltalan nem közeledhet. Kezdetben, amit Isten teremtett látta, hogy jó (1Móz 1,9) Akkor ezt mondta Isten: Alkossunk embert a képmásunkra hozzánk hasonlóvá. (1Móz 26) Megteremtette Isten az embert a maga képmására. Isten képmására teremtette, férfivá és nővé teremtette őket. Isten megáldotta őket. (1Móz 1,27-28) És látta Isten, hogy minden, amit alkotott, igen jó. (1Móz 1,31) Isten ma is szeret, ő előbb szeretett minket.



Az ő egyszülött Fiát küldte a mi megmentésünkre, hogy örök életünk legyen, hit által ingyen kegyelemből. Az ő kihullott drága vére által. Egyedül Jézus a közbenjáró, nincs más, nem adatott más. Ő az út, az igazság és az élet. Ő az ajtó, aki nem az ajtón lép be, tolvaj. Ami a kereszten elhangzott, az ma is érvényes, elvégeztetett. A „bűntelen szenvedett a mi bűneinkért”. Helyettünk, miattunk, értünk. Amit elvesztettünk az első Ádámban, megnyertük Jézusban bűnbocsánat által. A teremtő Isten ma is úgy akar látni tisztán, mint akik megfehérítették ruháikat a Bárány vérében. Az az Isten, aki hozzáférhetetlen dicsőségben van, nem

tűr meg semmi tisztátalant. Oldd le sarudat, mert ma is szent az Ő közelsége. Teljesen egészen odaszentelt engedelmes életet vár az övéitől.

Ha egy mondatban kellene leírni, azért járunk templomba, imaházba, mert ott örök életnek beszédét hallhatjuk, és elfogadhatjuk. Istennek legyen örökké a hála, hogy mi megismertük Őt, megkeresett, megtalált, bűnbocsánatot adott kegyelemből a Jézus vére által. Nekünk mindennél fontosabb kell legyen, hogy elnyerjük az örök életet. Isten az embert örök életre teremtette. Elődbe adtam az életet és a halált, válaszd az életet. Az apostol több helyen írja, hogy szüntelen imádkozzatok. Biztat, bátorít, hogy törekedjetek! Aki mindvégig kitart, az üdvözül. A Krisztus követése nem sétaút, nem kirándulás. Jézus határozottan kijelentette: *„Ha valaki hozzám jön, nem gyűlöli meg apját, anyját, feleségét, gyermekeit, testvéreit, sőt még a saját maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom.”* (Lk 14,26) Olyan szívet felvidító a hetvenkét tanítvány visszatérése. Mikor a hetvenkét tanítvány visszatért, örömmel jelentette: *„Uram még az ördögök is engedelmeskednek nekünk a te nevedre”.* (Luk 10,17) Jézus azt mondta: *„De ne annak örüljetek, hogy a lelkek engedelmeskednek nektek, inkább annak örüljetek, hogy a nevetek fel van írva a mennyben.”* (Luk 10,20) Engem a következő versek nagyon elgondolkoztatnak: *„Ettől fogva tanítványai közül sokan visszavonultak, és nem jártak vele többé.”* (Ján 6,66) Rettenetes ebbe belegondolni is. Itt nemcsak a saját maga vallásos útján templomba járókról van szó. Jézus maga mondja: A ti nevetek fel van írva a mennyben, és nem jártak vele többé. Ez megtörtént esemény, ami leíratott a mi tanulságunkra.



A jó kezdetnek kell, hogy legyen jó folytatása. Aki mindvégig kitart, az üdvözül. *„Jézus ekkor megkérdezte a tizenkettőtől: „Vajon ti is el akartok menni?” Simon Péter így felelt: „Uram, kihez mehetnénk? Örök élet beszéde van nálad. És mi hisszük és tudjuk, hogy Te vagy az élő Istennek Szentje.”* (Jn 6,67-69) Megdöbbentő a mai állapot, ha arra gondolunk, hogy a keresztyén Európa országaiban százával ürülnek ki

templomok. A börtönök helyenként megteltek zsúfolásig.

Én hiszem, hogy Isten hatalma nem kisebb, mint volt Jónás idejében. Jónás ítéletet hirdetett: még 40 nap, és elpusztul Ninive. Ninive népe megalázkodott, bűnbánatot tartott. A teremtő Isten megkegyelmezett Ninive népének. Nagyon ideje lenne minden Krisztus követőnek kiáltani, esedezni, könyörögni, böjtölni, ahogy ezt tette Nehémiás, a próféták és sokan mások. Kiáltó szó a pusztában, ahogyan tette ezt keresztelő János. *„És most hagyd, hogy fellángoljon ellenük haragom és végezzek velük!”* (2Móz 32,10) Mózes azonban esedezett Istenéhez, az Úrhoz. (2Móz 32,11) Az Úr szánalomra indult, és nem hozta rá népére azt a bajt, amit mondott. (2Móz 32,14) *„Szolgám, Jób pedig imádkozzék értetek. Mert csak rá való tekintettel nem szégyenítelek meg benneteket.”* (Jób 42,8)

Örömmel hallgattam a külmisszióban dolgozó testvér beszámolóját, hogy a keresztények száma növekszik. Ott, ahol csak egy bizonyságtételért is börtönbüntetést kapnak. Nagy kegyelem az, hogy itt nyugodt körülmények között hallgathatjuk az örök élet beszédét.

Az egyik szórólapon azt olvastam: Ha részt vehetsz egy egyházi összejövetelen zaklatás, letartóztatás, kínzás vagy halálfélelem nélkül, akkor áldottabb helyzetben vagy, mint hárommilliárd ember ezen a világon.

Asztalos József, Nyíregyháza

"URAM, KIHEZ MEHETNÉNK? ÖRÖK ÉLETNEK BESZÉDE VAN TENÁLAD."
JN 6,68

Intimitás a hívő házasságban

A szexuális téren a világban minket körülvevő rothadás komoly veszélyeket jelent a hívők számára is. A legnyilvánvalóbb ezek közül az, hogy a romlás árja elsodorhatja a hívőt. Ezért minden igyekezetünkkel azon kell lennünk, hogy kitartóan ússzunk az árral szemben (1Pt 4,3-4). Fenyeget azonban egy másik veszély is: annak a veszélye, hogy magát a szexualitást gondoljuk rossznak.

A teremtéstörténet tanúsága szerint minden, amit Isten teremtett „igen jó", az egyetlen „nem jó" pont azzal kapcsolatban hangzik el, hogy az embernek nincs társa. Szembetűnő a férfi öröme is, miután az Úr odavezeti elé asszonyát (1Móz 2,23). A Bibliában a későbbiek során sem fedezhető fel semmiféle prüdéria. Isten hol képekben (pl. Énekek éneke), hol konkrétan (pl. Ez 16,7-8), de sohasem magát a jelenséget elítélve beszél a szexualitásról. Amikor ítéletet mond, mindig a nemiséggel való visszaélést ítéli el. Nem kis részben azért is veszi az Úr nagyon komolyan a szexuális tisztaságot, mert a nemiség és a hozzá kapcsolódó szoros és intim közösség egy olyan értékes kincs, ami magát a családot hivatott összetartani, és amit Isten is annyira nagy becsben tart, hogy számtalanszor használja allegorikusan a saját maga és tulajdonába vett népe közti bensőséges kapcsolat leírására. Mert ilyen értékes, az Úr azzal óvja a szexualitást, hogy egy szövetség védőfalával veszi azt körül. Természetesen a házasságban a férfi és a nő sok más dologra is szövetkezik, mégis, a szereztetési igében központi szerepet kap a szexuális kapcsolat (1Móz 2,24(-25)). A házasság a Teremtő akarata szerint egy férfi és egy nő kizárólagos, életre szóló szexuális szövetsége. Ebben a mondatban minden szó lényeges. Ki lehetne hangsúlyozni az egy ... egy szavakat, a férfi és nő szavakat, a kizárólagos szót, az életre szóló szavakat, most azonban a szexuális szövetség kifejezésből az e szövetség keretén belül megélt szexualitásra szeretnék fókuszálni.

Ideális esetben (a szerelmespár mindkét fele hívő, akik tisztán megőrizték magukat egymás számára a házasságkötésig) az ifjú férj és feleség gyakran kívánja a testi együttlétet. Legalábbis kezdetben. Aztán hosszabb-rövidebb idő elteltével ez lassan megváltozik. A gyerekek születése, a hormonális és érzelmi változások, az időhiány, a házimunka (és annak egyenlőtlen megosztása), a fáradtság, a

gondok, az udvarlás vagy a gyengédség hiánya, és még számtalan más tényező oda vezet, hogy a nagyobb szexuális étvágyú fél kevesli, a kisebb szexuális étvágyú fél pedig sokallja az együttlétek számát. Az egyszerűség kedvéért most, a szűkös terjedelem miatt is, a gyakoribb helyzetet alapul véve, cikkemben a férfire utalok a nagyobb, a nőre a kisebb szexuális étvágyú félként. Ráadásul, nem csupán a megritkult együttlétek mennyiségéről, hanem legalább ennyire azok minőségéről is szó van. A férj kezdeményez, a feleség elutasítja, vagy, ha mégis kötélnek áll, csak muszájból, amit a férfi visszautasításként él meg. Sérült méltósága miatt úgy érzi, felesége már nem szereti, nem tiszteli annyira, mint kezdetben. Erre a helyzetre és az újabb elutasításokra bezárkózással vagy indulattal reagál, esetleg újra és újra szóvá teszi feleségének együttléteik ritkaságát. A nő ezt nyaggatásnak érzi, különben is férje nem érti meg őt, hogy milyen fáradt, stb., nem is udvarol neki, nem is szereti igazán, és amúgy is mindig csak a szexen jár az esze. Egyre gyakoribbak a veszekedések, a több napos elhidegülések (Ef 4,26). Ha mindez nem változik, alapvetően három lehetőség van. A férfi vagy elválik vagy megcsalja feleségét, vagy fogát összeszorítva az Úrért, feleségéért és gyermekeikért marad, tűr, és csendben szenved. Az asszony azonban súlyosan téved, ha ez utóbbi esetben megkönnyebbülve azt hiszi, megoldódtak a dolgok. Számára a felszínen talán igen: férje (a reménytelenségtől elcsigázva és a visszautasítástól tartva) sokkal kevesebbet nyaggatja már, végre „lenyugodott”. Kapcsolatukból azonban kiveszett a tűz, kihunyt a szikra. A férfi sínylődik. Ebben a helyzetben ráadásul nemcsak a férj boldogtalan, a házasság, sőt maga a család is állandó veszélyben van. De még ha soha nem is jutnak el a válásig vagy a megcsalásig, alapvetően mindenki boldogtalan. Titkon a feleség is vágyik férje érzelmi közelségére, figyelmére, törődésére, szeretetére. A gyerekek sem azt látják, amit Isten akarata szerint látniuk kellene. Szomorú, ha hívő családban felnövekvő gyerekekben is az a kép alakul ki, hogy nem létezik boldog házasság.



A változáshoz mindkét félnek észre és figyelembe kell vennie a másik szükségleteit és jogos igényeit. A férjnek félre kell tennie sértettségét, és fel kell hagynia sebei nyalogatásával, ehelyett meg kell próbálnia elhárítani a kiváltó okokat. Vállaljon nagyobb szerepet a házimunkában és a gyerekek nevelésében, tanításában, fegyelmezésében (két legyet egy csapásra: vonják be a gyerekeket a házimunkába).



Legyen gyengéd és figyelmes feleségéhez, beszélgessen vele, figyeljen oda a lelkére is. Ha sértve érzi magát, ne haraggal reagáljon, hanem tárja fel érzelmeit felesége előtt. Az asszonynak fontos megértenie, hogy férje számára a testi együttlétek nem csupán fizikailag fontosak, hanem ezekből érzi, hogy fontos felesége számára, hogy az elfogadja, szereti őt. Vajon hogy érezné magát az asszony, ha férje olyan ritkán ölelné meg vagy beszélgetne vele, amilyen ritkán ő odaadja magát neki? Különben is: egy házasságban a kisebb étvágyú fél, ha nem is szándékosan, de rákényszeríti akaratát társára: a „na jó, ha annyira akarod, ám legyen” típusú együttlétek pont lelkileg nem érnek semmit a társnak.

A Biblia több helyen érinti a szexualitás témáját (pl. Énekek éneke, Péld 5,18-19, stb.), de csak egyetlen helyen ad kifejezetten a házasságon belüli szexualitásról összefüggő tanítást az Úr Pál apostolon keresztül. Ez az igerész az 1Kor 7,3-5. Pál itt olyan gondolatokat ír, és olyan szavakat használ, amik ma a világban felháborítónak számítanak. Bölcsen tesszük azonban, ha hívőként mi nem felháborodunk az Ige tanításán, hanem komolyan vesszük, és magunkra nézve kötelező érvényűnek ismerjük el, mint az Úr jó, kedves és tökéletes akaratát.

A szóban forgó igerész központi üzenete az, hogy a kisebb szexuális étvágyú fél nem maga rendelkezik a saját teste fölött, hanem a társa. Isten a havi ciklus miatti higiéniai okokat leszámítva (3Móz 18,19) sehol nem korlátozza az együttlétek számát; nem ad számszerű útmutatást azok gyakoriságára nézve. Nem az a mérvadó, hogy mennyi az országos átlag a felmérések szerint. A szövegkörnyezet fényében a „közös megegyezéssel” a nagyobb étvágyú fél

szükségét tartja szem előtt. Természetesen itt is érvényesüljön a szeretet parancsa (1Kor 16,14), de a kiindulási alap az „igen”, nem pedig a „nem”.

Ráadásul a nemi élettől való ideiglenes és közös megegyezéssel történő tartózkodás okául nem hétköznapi dolgok, hanem kizárólag egy szent cél, a közös imádság van megjelölve.

Hisszük-e, hogy nem hibázott az, aki saját tervei szerint alkotott minket? Elhisszük-e, hogy jobban ismeri társunk szükségleteit, mint mi? Hajlandók vagyunk-e áldozatot hozni házastársunk örömeért, házasságunk minőségéért és biztonságáért?

Dicséret vagy dicsőítés?

A keresztyénségben néhány évtizede megjelent egy új jelenség, melynek következtében gyökeresen megváltozott az istentiszteleteken korábban alkalmazott énekdicséret, és helyét immár a legtöbb gyülekezetben átvette a dicsőítés egy új formája.

Addig a gyülekezetekben az úgynevezett evangéliumi énekeket énekelték, egy vagy több szólamban, egyszerű orgonakísérettel vagy anélkül.

Onnantól kezdve folyamatosan lecserélték az énekeket, a régiek helyét átvette egy teljesen új stílusú, néhány akkordot használó dicsőítő dalok gyűjteménye. Dicsőítésvezetők feladata a gyülekezettel szemben álló dicsőítő csoport összehangolása, akik gitárral, dobbal és egyéb hangszerekkel vezetik a dicsőítést. Ezek a dalok a korábbi énekekhez képest ritmusosabbak, de sokkal monotonabb hangzásúak, ugyanazokat a szövegeket ismételgetik, akár tízszer is. Mondanivalójuk szinte kizárólag dicsőítő jellegű, így a korábbiakhoz képest hiányzik belőlük a bűnbánó, a hívő ember harcait kifejező szöveg. Az idő múltával a hangerő fokozódik, gyakran megjelennek a fényeffektusok, és mind az előadók, mind a hallgatók testmozgással is kísérik a dicsőítést.

Vajon egyszerű stílusváltásról van-e szó, mely a változó korok miatt jött létre, vagy más szellemiség húzódik meg mögötte? Csupán ízlés kérdése-e a dicséret stílusa, vagy mást is hordoz

magában? Melyik stílus tetszik Istennek?

A legutolsó kérdésre keressük mindenekelőtt a választ. Isten Lélek (Szellem), ezért akik őt imádják (dicsőítik), szükség, hogy szellemben és igazságban tegyék azt (Ján 4,24). Éppen ezért, mint ahogy az ismételgetett imáknak, bőbeszédű imádkozásnak, bármilyen jellegű külsőségnek nincs hatása Istenre, éppen úgy a dicsőítés külső formája sem gyönyörködteti Őt, legyen az akár basszusgitár vagy dob, akár egy gregoriánus stílusú ének. Azt mondja Ámos próféta által: „Távoztasd el tőlem énekeid zaját, hárfáid pengését sem hallgathatom. Hanem folyjon az ítélet, mint a víz, és az igazság, mint a bővizű patak. (Ám 5,23-24)"

Itt mindjárt érdemes egy pillanatra kitérni arra, hogy a zenei stílusváltással együtt a keresztyénségben a bűnök legalizálása, a gyülekezeti fegyelem megszűnése, a világias stílus és öltözet, a pénz hatása, a jóléti evangélium térnyerése is egyre jellemzőbb. Azokban a gyülekezetekben, ahol megjelent a modern dicsőítés, jellemzően romlott az erkölcs, és a szentség tana helyett a bűnöket legalizáló teológiai tanítások nyernek teret. Bár az ok - okozati összefüggés nehezen kimutatható a két jelenség között, a kettő párhuzama tagadhatatlan.

Jézus tanítása és élete teljesen ellentmond a modern dicsőítés gyakorlatának. Ő a dicsőítést a következőképpen fogalmazta meg: „Én dicsőítettelek téged e földön: elvégeztem a munkát, a melyet reám bíztál, hogy végezzem azt." (János 17,4)
Az Igéből úgy értjük, hogy Isten megdicsőülése csak a hívők jó cselekedete, szent élete által lehetséges (Mt 5,16; 1Pét 2,12; Ján 15,8), ha önmagukat megtagadják és a halálba adják (Ján 12,23-24), adott esetben egészen a vértanúhalálig (Ján 21,19).
Ha az Isten dicsőítése csupán a jó cselekedetek és önfeláldozás által lehetséges, mi jelentősége van a zenének?

A zene hatással van az ember lelkére (érzelmeire, tudatára), a lélek pedig a szellemére. Ezért van az, hogy egy rock koncert után megnövekszik a vandalizmus, a bűnözés. Éppen így a keresztyén rock, vagy annak szelídebb változatai, a modern dicsőítés a test-lélek útvonalon fejti ki hatását a szellemre. Ez nagymértékben befolyásolta a gyülekezetek hanyatlását is. Mindez sok embert becsap, gondolván azt, hogy a zene Isten jelenlétébe vezeti őket, mint ahogy ezt az irányzat meg is fogalmazza: „A dicsőítés vezető feladata az embereket a zene által Isten jelenlétébe vezetni."

A zene senkit nem vezet Isten jelenlétébe, csupán befolyásolja szellemét, melyen keresztül léphet az ember kapcsolatba Teremtőjével. Ez fordítva is igaz: az Istennel való személyes kapcsolat hat az érzelmekre is, így ezek az érzelmek a zenén keresztül is kifejezésre jutnak. Ezek jelennek meg a keresztyén zenében is. A hitükért az elmúlt századokban szenvedett keresztyének körében születtek az evangéliumi énekek, míg a modern dalok a nyugati jóléti és lecsúszott keresztyénség szülöttei. Tehát nem a stílus a mérvadó, hanem a stílust meghatározó szellemiség.



A zsoltárokban megjelenő dob és tánc nem egyéb, mint előképe az Újszövetségben az ember és Isten szellemben megélt kapcsolatának, örömének; hasonlóan, mint ahogy az áldozatok Jézus áldozatának előképei voltak, vagy a pogányok kiűzésére vonatkozó utasítások a gyülekezet tisztaságát jelképezték.

A zene kérdésével kapcsolatban nem az a vizsgálat tárgya, hogy melyik stílus a megfelelő, hanem az, hogy a hívő ember életének teljes feláldozásával, szentségével megdicsőíti-e Istent, vagy szájjal dicsőíti Őt, szíve pedig távol van-e Tőle? Aki önmagát halálba adja, így áll Ura rendelkezésére, annak nem lesz kérdés, hogy melyik stílus kedves Isten előtt.

Diriczi Tibor, Nógrádsáp

"AKI HÁLÁVAL ÁLDOZIK, AZ DICSŐÍT ENGEM, ÉS AKI AZ ÚTRA VIGYÁZ, ANNAK MUTATOM MEG ISTENNEK SZABADÍTÁSÁT."

ZSOLT 50,23

Olyan szív, mint a Máriáé

Akik mártírhalált haltak az Úrért, valóban megváltoztatták a történelmet. *„Annakokáért mi is, kiket a bizonyságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden akadályt és a megkörnyékező bűnt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdő tért. Nézvén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére Jézusra”* (Zsid 12,1-2).

De mi vagyunk mi az Úr számára most? Mi tudja megelégíteni az Ő szívét most?

„Tudom a te dolgaidat, és a te fáradságodat és tűrésedet, és hogy a gonoszokat nem szenvedheted... és terhet viseltél, és béketűrő vagy, és az én nevemért fáradoztál és nem fáradtál el. De ellened vagyok, mert az első szeretetedet elhagytad” (Jel 2,1-4).

Mindez a sok jó dolog a 2-3. versekben nem volt elég, hogy megelégítse az Úr szívét. Az Ő szívét csak olyan szeretet elégíti meg, amely teljesen neki van szánva. Urunkat nem elégíti meg semmi ennél kevesebb. Semmi sem foglalhatja el az Ő helyét. Efézusban valószínűleg nagyon buzgók voltak a hívők, és az Úr tudott ezekről a dolgokról. Valószínűleg ez a nagy munka, amit végeztek, első helyre került a szívükben, és már nem az Úré volt az a hely. És ennek az Úr nem örült.

Az Úr feltámadása után először Máriának jelentette ki magát (János 20: 1-18). Tudjuk, milyen körülmények között tagadta meg Péter az Urat háromszor, és Péternek biztosan nagyon nehéz volt az a három nap az Úr megfeszítése után. Azt gondolom, az Úr biztosan alig várta, hogy kijelenthesse magát Péternek. De az Úr először mégis Máriának jelentette ki magát. A hét első napján, amíg még sötét volt, kora reggel, Mária már ott volt a sírnál. És ő volt az utolsó, aki elment a sírtól. Nem találta többé a helyét ebben a világban, semmi sem elégíthette ki őt többé ebben a világban.

Mi érintheti meg az Urat, hogy jöjjön és kijelentse magát nekünk? Tudjátok, a hívő életben, ha nincs kijelentés, akkor nincs semmi. Amíg Mária kívül állt, és sírdogált, benézett a sírba, és látott két angyalt. Máriát nem hatotta meg az angyalok látványa. Máriát csak egy dolog érdekelte, csak egy gondolat volt a szívében, hogy lássa az Urat. Ezért semmi sem tudta megakadályozni az Urat, hogy kijelentse magát Máriának. Ez az éhség és szomjúság volt az, ami arra késztette az Urat, hogy közel jöjjön, és kijelentse magát.

Miután Ábrahám elvált Lóttól, az Úr kijelentette magát neki (1Móz. 13:14). Az Úrnak sok különböző útja van,

ahogyan kijelenti magát nekünk.

Mária azt mondta, "Mondd meg hová tetted őt, és én elviszem őt." Mária még csak nem is említi az Úr nevét, mintha magától értetődő lenne, hogy mindenki tudja, kiről van szó, annyira csak ez az egy dolog foglalkoztatta. Egy olyan szív, amely csak az Úrra vágyik, annak az Úr kijelenti magát.



Jézus így szólt: 'Mária', ő megfordult: 'Mester'. Amikor az Úr a nevén szólította, akkor Ő azonnal Őhozzá fordult, felismerte Őt, és abbahagyta a sírást. Nem sírt többé. Amikor az Úr kijelentette magát, egy szót mondott: 'Mária'. És akkor minden sírás befejeződött.

Amikor nekem kijelentette az Úr magát, vége lett a hullámvölgyeknek. Korábban sokat küszködtem, más akartam lenni, elegem volt az életemből. Egy éjjel hazajöttem, és nem voltam megelégedve saját magammal, és olyan volt, mintha egy hang azt súgná a fülembe: "Csak nyugodj meg, imádkozz és olvasd a Bibliát." És ez volt az első alkalom, hogy felismertem, ez nem az én Mesterem hangja. Akkor jött egy másik hang: „Gyere a kereszthez, úgy, ahogy vagy." És attól kezdve fel tudtam ismerni az Úr hangját. *„Nincs többé kárhoztatás azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak"* (Róma 8,1). *„A juhok követik Őt, mert ismerik a hangját"* (János 10,3-4).

Most már Mária békességgel mehetett el a sírtól. *„Menj a testvéreimhez, és mondd meg nekik..."* 17. vers.

Elment a tanítványokhoz, és elmondta nekik, hogy az Úr ezeket mondta neki. Az élete megváltozott, és megelégedett volt. Szeretnék olyan szívet, mint a Mária szíve, hogy ez a szeretet az Úr felé mindig friss és élő legyen. Ezt kívánom számotokra is.

Radu Gavrilut, Nagyvárad

Forrás:http://www.cbmministry.org/April_2012.php

Fordította: Simcsik Eszter, Debrecen

Ez elég nekem

Bevett szokássá vált, hogy míg férjem reggel, én este olvastam a gyerekeknek egy igét, egy zsoltárt vagy valamilyen keresztyén könyvrészletet, amikor már az ágyban voltak. Ők is hozzászoktak ehhez, sokszor már várták is, és azt is tudták, hogy ezután imádság és alvás következik. Egyik este, amikor igen fárasztó nap után voltunk, és egyébként is napok óta leterhelt voltam, tudtam, hogy nekem még sok dolgom van ezután, érzékeny, fáradt és zaklatott voltam, semmi kedvem nem volt már ehhez az esti „szertartáshoz". Ebben az időszakban kérdéseim is voltak Isten felé, vagy talán elvárásaim...

Gyorsan kinyitottam a Bibliát, kerestem valami rövid részt így ránézésre, és elkezdtem olvasni: *„Az ÚR, Izráel Istene, ezt mondja rólad, Bárúk: Te így beszélsz: Jaj nekem, mert az ÚR kínnal tetézi fájdalmamat! Beleláradtam a sóhajtozásba, nem találok nyugalmat! Ezt feleld neki: Így szól az ÚR: Nézd csak, amit építettem, azt most lerombolom, és amit ültettem, most kigyomlálom az egész országban. És neked nagy kívánságaid vannak? Ne legyenek!..."* (Jer 45,2-5)

Tudtam, hogy ezt most Isten nekem mondta, és alaposan helyre tett. Szedjem össze magam, fejezzem be az önsajnálatot, hagyjam abba a „sóhajtozást", tegyem félre a kérdéseimet, kívánságaimat!

Egyszerűen csak tekintsek Őreá. Nézzek arra, amit Ő tett értem, és akkor minden problémám, gondom eltörpül. A Fiát adta értem, és legyen ez nekem elég!

Elekné Szoboszlai Réka, Berettyóújfalu

Ő meghallja

Hívő szülők gyermeke vagyok, szüleim kiskoromtól kezdve istenfélelemben neveltek. Elvittek gyülekezetbe, ahol minden bibliai történetet megismerhettem. Tudtam, hogy mindez nem elég ahhoz, hogy üdvösséget nyerjek. Rengeteget szomorítottam a szüleimet. Próbáltam mindig a legjobb kislány lenni, de ez egy fél napnál sosem tartott tovább. 2016 nyarán elmentem Pányokra, ahol mindig nagyon nagy szeretetettel vettek körül

a barátnőim és mindenki más. Kedveltem a társaságot és az ottani légkört. Mindig nagyon nagy örömmel jártam el ide. A hét közepén a hívő barátnőm megkérdezte tőlem, hogy mi az oka annak, hogy nem térek meg?

Rájöttem, hogy igazából semmi oka nincs. A tábor egyik napján megláttam az ebédlőben egy igét a falon kitéve: *„Gyönyörködjél az Úrban, és megadja néked szíved kéréseit”* (Zsoltárok 37;4)



Akkor megfogalmazódott bennem egy vágy, mégpedig, hogy az én bűneimre bocsánatot nyerjek, és olyan hívő legyek, mint az itt szolgáló testvérek.

Mikor hazamentem, elmondtam Istennek ezt a kérésemet. Válaszul ezt az igét kaptam: *„Tudjátok meg hát, hogy kedveltjévé választott az Úr; meghallja az Úr, ha hozzá kiáltok!”* (Zsoltárok 4,4) Ez az ige nagyon egyértelmű válasz volt nekem, hogy Isten meghallgatta kérésemet, és megbocsátotta az én bűneimet. Isten iránti engedelmességből 2018. december 9-én bemerítkeztem a gyülekezetemben. *„De egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért.”* (Fil 3,14)

Tóth Zsuzsa, Varbó

"MEGHALLJA AZ ÚR, HA HOZZÁ KIÁLTOK"
ZSOLT 4,4

„Neked adom a sötétség kincseit.”

„Mert te gyújtasz nekem mécsest, Uram, az én Istenem fénysugarat küld nekem a sötétbe.” (Zsolt 18,20)
„Mikor vizen mégy át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok el nem borítnak, ha tűzben jársz, nem égsz meg, és a láng meg nem perzsel téged.” (Ézs 43,2)

Végtelenül hálás vagyok Istennek a családomért, 16 egészséges gyermekemért.

Úgy érzem, hogy sokáig Isten kényeztetett gyermeke voltam. Tavaly azonban a keskeny út a halál árnyékának völgyén vezetett keresztül. Az Úr Jézus megpróbálta a szívemet, hogy jobban szeretem-e Őt, mint drága ajándékait.

Nem értek váratlanul az események. Kisbabát vártam, még az elején azt mondták, hogy nem fog életben maradni, annyira beteg. Végig reménykedtem, hogy Isten mindent jóra fordíthat. Így is lett, de egészen másképp, mint gondoltam.

Kicsi gyermekünk pár órával a születése után mennyei otthonába költözött. Nem volt életképes, súlyos légzési nehézségei voltak. Tudom, hogy neki az Úrnál a legjobb.

Én pedig azt éltem át, hogy Isten ereje leginkább akkor válik nyilvánvalóvá, amikor az elképzelhetetlen szenvedés valósággá válik. Ez a nagy veszteség még értékesebbé tette számomra az Úr Jézust, aki ilyen nagy nyomorúságban megtartott. Ezen a földön annyi mindent elveszíthetek, de Őt, aki a legértékesebb kincs, soha. Nagyon közel került hozzám a mennyei város.

Ez volt az Isten terve, én pedig boldog vagyok, mert minden eddiginél jobban rábízhatom magam. Odaadtam az Úrnak azt a ragaszkodást, ami az első perctől kezdve ott volt bennem a gyermekeim iránt. *„Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.”* (Gal 2,20)

Várom az Urat, aki elrejtette arcát egy pillanatig, de örökkévaló szeretete mindvégig velem marad.

Szilágyi Gyuláné, Varbó

Elég ez nekem

Vizsgám volt. Tanultam rá. Tudtam. Vagy legalábbis azt hittem...Kettes lett. Nagyon rosszul esett.

(A vicc, hogy 1 pont kellett volna a hármashoz... bár amúgy annak sem örültem volna.)



Kijöttem a vizsgáról, és csak azért nem sírtam, mert volt, aki majd elszállt örömében egy kettes miatt pár órával azelőtt, és szégyelltem volna magam. Meg hát sokan voltak körülöttem.

Alig vártam, hogy a metróról leszállva a Városligetet keresztül-kasul bejárjam, és elmondjam Istennek, hogy hogy lehet ilyen velem, hogy nem értem, miért nem áldja meg az időt, energiát, amit érte áldozok a tanulásra..

Nagyon szörnyen éreztem magam.

Végül pont az orrom előtt ment el a metróm átszálláskor, úgyhogy fogtam magam, és felszálltam a másik irányba tartóra, és kimentem a Dunapartra. Nagyon hideg volt, és olyan erősen fújt a szél, hogy néha alig bírtam haladni. Megálltam a parton, és csak néztem előre, nem volt kedvem Istenhez szólni, vártam, hogy mikor kezdek már el végre bőgni, az úgyis jót tesz néha. De nem... egyszerűen csak harag, csalódottság és keserűség volt bennem és nagy - nagy üresség..

Bámultam a viharos vizet, a Gellért - hegyet, a rajta fénylő keresztet, a esti fényeket, és egyszer csak jöttek fel bennem az énekek:

"Én nem tudom, mit akarsz énvelem... én nem tudom, de nem is kérdezem... én nem tudom, hogy merre visz az út... csak azt, hogy hova fut... tudja Atyám, és elég ez nekem."

És: "Szavadra ó Uram, íme, jövök eléd..mert oly szegény vagyok, légy mindenem Te most.... ígéreted szerint, a teljes üdv enyém..."

Itt megálltam, hát erről hallgattam még a vizsga előtt egy rövid tanítást, hogy mekkora öröm, hogy a nevem fel van írva a Mennyben....

"Kegyelmi művedet, bennem véghezviszed, s én Téged áldlak boldogan, ki most Benned hiszek!"

Körbenéztem, nem volt senki a közelben, úgyhogy elénekeltem

hangosan végig a 'Szavadra, ó, Uram'-ot, és olyan jó volt tényleg imadságként kimondani hangosan Istennek ezeket. Utána még elmondtam Neki, hogy nem értem a helyzetet, látja hogy mi zajlik bennem, segítsen!

Aztán hazajöttem a koliba, (nehéz körök következtek, mindenki kérdezgeti, hogyan ment), majd úgy döntöttem, hogy megnézem az örömös tanítás következő részét.

Hát.... Isten meglepett.

"Mi Krisztus Jézusban dicsekszünk. Nem bízunk magunkban, sem abban, amit magunktól meg tudunk tenni." (Fil.3,3)

Nagyon szólt, hogy ne magamban bízzak, ne a tudásomban, ne a földi sikereimben! Ne ezen a síkon gondolkozzak! Eszembe jutott, amit egy testvérrel beszéltünk reggel:

"Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk." (1Kor. 15,19)

Meg amit egy másik testvérrel, hogy mennyire nem értjük Istent, és hogy én ennek ellenére is akarok bízni Benne, imádni Őt..

Na itt volt a remek lehetőség, amibe azt hiszem, belebuktam...de dicsekszek a gyengeségemmel, mert nem nekem kell erősnek lennem, hanem a bennem lakó Krisztusnak! Amit én tehetek, hogy nem bízok magamban, sem abban, amit tenni tudok..

És próbálok olyan tanuló lenni Isten iskolájában, aki odafigyel, megérti, és alkalmazza a következő leckét is.

Gál Mónika, Szeghalom

Fülöp tanya

Tudod, hogy hol van ez a hely, és mit takar? Mi sem igazán tudtuk addig a márciusi hosszú hétvégéig, amit ott tölthettünk. Sok meghatározást hallottam már azóta a résztvevőktől: „mini Pányok", „Isten tábora", „áldott", „szeretetteljes", stb.

Valóban jó volt megélni a 133. Zsoltár sorait, hogy *„...mily jó és mily gyönyörűséges, a mikor együtt lakoznak az atyafiak", és látni, hogy tényleg „oda küld áldást az Úr és életet örökké"!*

A hétvége témája az ÖNFELÁLDOZÁS volt.

Több oldalról is körbejártuk a témát, ez a 6 előadás is segített ebben:

1) Áldozatvállalás a házasságban - Dósa Attila

Érkezés után rögtön ezzel indult a programok sora. Attila és Nelli elmondták, hogyan találták meg Istent és egymást.

2) Önfeláldozás a hithősök között - Szoboszlai Zoltán

Ennek a péntek esti igei üzenetnek a kapcsán interaktívabb módon beszélgettünk az önfeláldozás definíciójáról, és néztünk hozzá bibliai példákat.



3) Önfeláldozás hívő testvéreink között - Frank Ádám

Szombat reggel az áldozat két lehetséges formájáról volt szó. Lehet áldozatot hozni cseréként, üzleti szempontból: valamit beáldozok, és ezáltal valami többet nyerek.

És lehet áldozatot hozni magamat háttérbe szorítva, valaki mást felemelve: ahogy az ószövetségi áldozatok Krisztusra mutattak, úgy a mi újszövetségi áldozatainknak is ez a célja, Krisztus megdicsőítése.

4) Az önfeláldozás veszélyei - Diriczi Dániel

Szombat délelőtt tovább lépve, a buktatókat gondolhattuk át. 2 nagy halmazt különítettünk el a rossz motivációkat nézve: a helytelen gondolkozás önmagamról (nem bizonyítási vágy, megfelelési kényszer vagy elismerés keresése, hanem annak a bizonyossága, hogy Isten gyermeke vagyok) és a helytelen gondolkozás Istenről (az Ő lényének, gondolkodásának ismerete, és annak ismerete, hogy mit, hogyan, mikor vár tőlem).

5) Önfeláldozás a hétköznapokban - Egeresi Lóránd

Szombat este került sor annak az átgondolására, hogy mit is jelent ez a szép, sokat használt szó valójában, ténylegesen a mindennapjainkban? Miként tudunk mint juhok a farkasok között az előre elkészített jó cselekedetekben járni?

6) Kényelemszeretet - Nagy György

A kényelemszeretet, mint az önfeláldozás ellentéte, ami elválaszt Istentől. Isten ígéri az Ő békességét, ígér nyugalmat, örömöt, de kényelmet nem! A jelenlegi kényelmünk Isten ajándéka, legyünk hálásak érte, amíg van, és ne felejtsük el, hogy Isten követése nem a mi kényelmünkről szól! Egy ilyen figyelmeztetéssel zárult vasárnap délelőtt a konkrét szolgálatok sora.

Ezek mellett Diriczi Tibortól

hallhattunk minden gondolatsor után arról, hogy Krisztus hogyan áldozta fel önmagát értünk. Hogy az Ő szerelme felénk mennyi szenvedéssel és áldozatvállalással járt, és hogy a mi áldozatvállalásunk is a mi szeretetünk kifejezése Isten felé.

Volt szó arról is, hogy akkor tudunk másokért áldozatot hozni, ha nem a saját életünk az érték, ha még „az sem drága nékünk...". Aztán hallhattuk, hogy mit jelentenek ezek az igeversek, hogy „ha a gabonamag el nem hal...", illetve „így hordozzuk Krisztus halálát a mi halandó testünkben".

Nagy élmény volt körülbelül 40 testvérrel együtt megélni az önfeláldozást, látni, hogy nemcsak elméletben hangzik el, hanem már csak az, hogy volt hol aludnunk, testvérek önfeláldozása, az ő kezüknek munkája – akárcsak Pányokon, aztán az, hogy volt, aki főzött finomakat, volt aki gondoskodott a melegről, a terítésről, a tisztaságról, a szervezettségről, és tudja az Úr, hogy miket lehetne még itt sorolni – kinek - kinek a rá bízott területeken hozott áldozatait.

Köszönet mindenkinek!

Ki merem jelenteni, hogy mindannyian többet kaptunk, mint amennyit adtunk – de azt hiszem, ez Isten országában így természetes.

Hadd álljon itt a végén még néhány mondat, amik számomra sokat jelentettek a fent említettek mellett:

- "Nem a bűn ellen küzdök, hanem Krisztusért!"

- "A győzelem titka: összetörni Krisztussal, és kimondani, hogy „ne az én akaratom legyen meg, hanem a Tiéd"!"

- "Az tud igazán önfeláldozó lenni, akin az Úr könyörült, ő megértette az önfeláldozás lényegét."

- "Krisztus életében egy kereszt volt a korona előtt, és így van ez nálunk is."

- "Ha úgy érzed, hogy nehéz az életed, és nem vagy elég boldog, akkor szolgálj, áldozd fel önmagad Krisztusért és a testvéreidért."

Garantált, hogy ha feláldozzuk az életünket, odaadjuk azt, mi fogunk sokkal többet kapni általa.

Gál Mónika, Szeghalom

CsCs

Az utóbbi időben elég gyakran lehet hallani a Csabai Csoportról, fiatal társaságokban, ifiken vagy csendesnapokon. De mit is jelent ez, mit kell elképzelni, amikor erről van szó?



Ez elég egyszerű, nem kell nagy dolgokra gondolni. Ha könnyen a helyszínen akarjuk találni magunkat, egy városközponti török gyorsétterem első emeleti, félhomályos, hangulatvilágítással megvilágított, krémszínű fotelekkel díszített nagy üvegablakos szobáját képzeljük el, néhány fiatallal, akik az igét forgatják, pár kebabtál felett, egy fáradtságos szerdai nap végén.

Ha meg van a szoba, nézzük, kik a fiatalok. Ezalatt 6 - 12 csabai gimis tanulót, zenészt és pár megbízható ácsot kell érteni, és természetesen az ifivezetőnket, Bakai Lacit.

Ha ez is megvan, az alkalom menetéről ejtenék pár szót.

Ülünk a fotelekben, beszélgetünk, majd elkezdődik az ifi. Imádkozunk, és az ámen után jön az első kérdés: Kivel mi történt a héten, ki mit olvasott? Valamelyikünk elkezdi, és attól kezdve körben haladva mindenki válaszol. Mivel nem vagyunk sokan, olyan a hangulat, mintha épp a család ült volna össze, csak most 8 testvérrel több van nekem.

Sokszor idővel, de belelendülünk a beszélgetésbe, sorra kerülnek elő igék, történetek, megtapasztalások, problémák, nehéz helyzetek, néha egy - egy vicc, néha csönd, és így megy az alkalom lépésről - lépésre, emberről - emberre, míg mindenki sorra nem került. Személy szerint szeretem ezt a rendszert, tudom mi a kérdés, hiszen ez minden alkalmon elhangzik, fel tudok készülni, és mire én jövök, már tudom, mit mondjak. Elmondhatom, ami kérdés bennem, amire rácsodálkoztam, mi történt velem, és ezt úgy, hogy nem kell szégyenlősködnöm. Ha mindenki végigért, és a téma is elfogyott, előkerül az ifivezetőnk „tartaléka”, attól függően mennyi időnk van, egy rövid vagy hosszabb igemagyarázatot,

fejtegetést tartunk.

A végére gyakran eljutunk oda, hogy le kell lőni minket, nem akarjuk abbahagyni. Ha a busz nem szólítaná el kolis társainkat, ki sem zökkennénk. A végén is imádkozunk, majd asztalt bontunk, kabát - kalap, tálcákat a helyére, és a terem visszarendezése, (mivel ez is hozzátartozik a CsCs hangulathoz mivel az elején asztalokat kell összetolnunk, hogy le tudjunk ülni egymás mellé).

Miután kiértünk az utcára, jöhet a második felvonás, elköszönünk az ifivezetőnktől, és egy újabb beszélgetésre kerül sor az ottmaradottak között. Ennek télen a hideg, jobb időkben a fáradság vet véget, néha egy kis sétát követően.

Mihály Péter, Békéscsaba

Hogyan olvasom a Bibliát

"És igen biztos nálunk a prófétai beszéd, amelyre jól teszitek, ha figyelmeztek, mint sötét helyen világító szövétnekre, míg nappal virrad és hajnalcsillag kél fel szívetekben." (2Péter 1:19)

Részlet G. H. LANG An Ordered Life c. önéletrajzi írásából:

Elhatároztam, hogy Isten Szavát következetesen fogom olvasni. A Bibliát azóta olvastam, mielőtt még bármi mást olvastam volna, de felületesen. Felmerült bennem, hogy talán nem olvastam el mindent, és ebből kifolyólag lehet, hogy vannak dolgok, amiket az én Istenem és Atyám el akart mondani nekem, amit nem tudtam. Természetesen ennek az egyszerű gyógymódja az, hogy elolvasni elejétől végig. Huszonnégy éves lehettem. Anélkül, hogy a nehezebb szakaszokon töprengtem volna, öt hónap alatt elejétől végig elolvastam.

Az első benyomásom az volt, hogy madártávlatból láthattam meg a világ történelmét Istennek a szemszögéből. Megfigyelhető volt, hogy Ő keveset vagy semmit sem mondott azokról az ókori eseményekről, melyekről emberi történészek sokat mondtak és mondanak, viszont sokat mondott azokról a személyekről és eseményekről, amiket ők figyelmen kívül hagynak. Erre példa Ábrahám és Mózes. Csak az Isten céljaiban fontos események voltak kiválasztva és lejegyezve. Az emberi bölcsesség nem tudta felismerni ezeknek a személyeknek és történéseknek a fontosságát, és ezért figyelmen kívül hagyta őket.

Amikor elérkeztem az 1 Korintus 2,12-höz, ezt olvastam, *"Mi pedig nem e világnak szellemét vettük, hanem az Istenből való Szellemet; hogy megismerjük azokat, amiket Isten ajándékozott nekünk", beleértve "Istennek a mélységeit is"* (10. vers). Ez azt jelentette, hogy a Könyv Szerzője, az igazság Szelleme velem volt, hogy megnyissa számomra még Istennek a mély titkait is, amelyeket abban közölt. Ez olyan volt, mintha egy tanulónak az általa használt tankönyv írója lenne a magántanára. Nyilvánvalóan ő mindent meg tud magyarázni neki, amit a könyvében leírt. Innentől minden már csak a diák befogadóképességén és szorgalmán múlik. Attól az órától fogva rászántam magam a Biblia aprólékos tanulmányozására, bizalommal és eltökéltséggel.



Mivel az Ószövetség sokkal hosszabb, mint az Új, úgy éreztem, nem lenne tanácsos mindig Mózes első könyvétől a Jelenések könyvéig végigolvasni, mert sokáig érnék oda azoknak a részeknek a tanulmányozásához, amelyek közvetlenül a keresztyénekhez szólnak. Erre az volt a gyógymód, hogy a kettőt egymás mellett párhuzamosan olvastam, és amikor a végére értem, visszatértem az 1Mózeshez és Mátéhoz. Ezt a gyakorlatot követtem naponta az elmúlt több, mint ötven évben, és nem éreztem sem szükségét sem előnyét bármilyen más bibliaolvasási tervnek vagy elrendezésnek. Ez egyszerű és átfogó is egyben. Megvan az a további előnye, hogy a Szentírás minden témájával abban az arányban foglalkozom, amennyit a Szent Szellem annak szánt, és így a tanuló minden egyes témát olyan gyakran és olyan hosszan tanulmányoz, ahogyan az a Könyvben található. Az elme így megőriztetik az egyoldalúságtól, és elkerüli azt a gonoszt, hogy egyetlen tárgynak az embere legyen. Az igazság egyetlen teljes egész, és minden egyes különálló igazságot az egészhez való viszonyában és arányában kell megérteni. Így tehát Isten gyermeke Isten emberévé válik, minden jó cselekedetre felkészített lesz, és fog tudni másokat is bátorítani és felkészíteni (2Tim. 3:14-17).

(forrás: G.H.Lang, An Ordered Life, 2011, Kingsley Press, Shoals, IN, USA)

Fordította: Simcsik Eszter, Debrecen

Pál fogságban

"...Krisztusban híressé lett az én fogságom a testőrség egész házában és minden mások előtt." (Fil 1,13)

Pál apostol négy levelet írt fogságból: az efézusiaknak, a filippieknek, a kolosséiaknak és Filemonnak. Int, vígasztal, tanácsol, bátorít, helyre tesz, épít. Olyan ember volt, aki közben igen sokat szenvedett. A II Kor 11,24-28 verseiben elsorolja, hogy mi mindent kellett kiállnia nyomorúságok között. Mindeközben rendíthetetlenül dolgozott. Leveleivel olyan embereket szólított meg, akik nála könnyebb helyzetben voltak, akiket nem botoztak meg, nem korbácsoltak meg, nem követtek meg, akik nem szenvedtek hajótörést, nem voltak veszedelemben hosszú utazások során, nem gyötrődtek hamis tanítások miatt, nem éltek nyomorult körülmények között, nem voltak bebörtönözve. Pál mégis végezte apostoli szolgálatát, mint aki adósnak érezte magát a nála gyengébbeknek: *„Tartozunk pedig mi az erősek, hogy az erőtelenek erőtlenségeit hordozzuk, és ne magunknak kedveskedjünk."* (Róma 15,1)

Nem könnyű olyan embernek adnunk, akinél nagyobb szükségben vagyunk. Mégis a szellemi nagykorúság egyik félreismerhetetlen jele ez. Sokan szeretnénk, hogy felénk is szolgáljon valaki önzetlenül, szeretettel, megértően. De kevesen vagyunk, akik készek szolgálni mások felé önfeláldozó módon, vállalva a szenvedést és nyomorúságot is, mitsem várva érte cserébe. Mi egyenlőségre törekszünk és olykor azt mondjuk: én már meghoztam a magam áldozatát. Most járuljon az oltárhoz az, aki még nem tett ennyit. De Isten nem így gondolkodik. Ő azt mondja: *„Irgalmasságot akarok és nem áldozatot."* (Mt 9,13 és 12,7)

Amikor szíved megindul Krisztus irgalmán, akkor jutsz el odáig, hogy irgalmas szíved meginduljon azok szenvedésein, akik nálad kevésbé szenvednek.

Gál Lajos, Szeghalom

Szövetség újság megrendelés

A Szövetség újságot a 2019.III. számtól, tehát ez év szeptemberétől csupán azok fogják kapni, akik újból megrendelik azt.

Az 1980-as években kibontakozó Sajóvölgyi ébredés egyik gyümölcse volt a Megújulás újság megjelenése, mely tanításokat, rövid bizonyságtételeket és az ébredésben érintett testvérek közösségi életéről szóló híradásokat osztott meg olvasóival. A Testvéri Szövetség megalakulása után az újság címe Szövetség lett, mely minden naptári negyedév végén jelenik meg. Tartalmilag továbbra is az a cél vezérelte a kiadókat, hogy a tanításokon keresztül építse, bizonyságtételekkel buzdítsa az olvasókat és a mozgalomhoz kötődő testvérek közösségi életéről nyújtson képet. Mindez sok-sok áldozatot hozó testvér anyagi hozzájárulásával és szorgalmas munkájával valósulhatott és valósul meg. A TeSz vezetősége szeretné, hogy a korunkra jellemző elektronikus kiadványok mellett maradjon meg egy olyan is, mely papír alapon, hagyományos úton jut el az érdeklődőkhöz. Ezért a Szövetség újság elektronikus formája csupán fél év késéssel kerül fel honlapunkra.

Évek hosszú során egyre többen igényelték az újságot, így kialakult egy 1 500 főt érintő címzettlista, melynek tagjai összesen 6 ország állampolgárai. Természetes úton és gyakorlati megfontolások alapján kialakult egy terjesztői hálózat is olyan testvérekkel, akik vállalták, hogy a lakókörnyezetükhöz közel élő, vagy gyülekezetükbe járó érdeklődők számára juttatják el a kiadványt. Közben voltak, akik lemondták az újságot, mások növelték, vagy éppen csökkentették a kért példányszámot az igényekhez igazodva. Ugyanakkor azt tapasztaltuk, hogy sem az olvasók, sem a terjesztők nem jelzik számunkra pontosan ezeket a változásokat és olyan helyekre is eljut az újság, ahol korábban ugyan volt rá igény, mostanra azonban nincs. A címváltozásokat, költözéseket és elhalálozásokat sem tudtuk nyomon követni megfelelő tájékoztatás hiányában. Ugyanakkor voltak olyanok is, akik szívesen olvasták volna az újságot, de jó szervezés hiányában ez nem történhetett meg. Így a rendelkezésünkre álló adatbázis elavulttá vált, melynek frissítése mindenképpen időszerű.

Ezért készítettük el azt az űrlapot, melynek olvasóink általi kitöltésével egy teljesen új megrendelői listát hozunk létre, a mostani igényekhez igazodva. Ezért kérjük minden olvasónkat, hogy amennyiben szeretné a jövőben kézhez kapni a Szövetség újságot, ezt az űrlap kitöltésével és eljuttatásával jelezze számunkra. Ugyanezt a terjesztők oldaláról is kérjük.

Jelen lapszámban nem mellékeljük a megrendelői űrlapot, amint tettük azt a 2019.I. szám esetében, de ha valaki írott

formában szeretné azt kitölteni, és ezt eddig nem tette meg, akkor a Szerkesztőségünk elérhetőségeire érkezett igény esetén eljuttatjuk számára. Postai cím: **5520 Szeghalom, Táncsics u. 18/1.** email: **tesz.kozhasznu@gmail.com** A megrendelés legegyszerűbb formája elektronikus űrlapunk kitöltése a **www.tesz.net** honlap első oldalán. Az űrlapokat kérjük 2019.06.30-ig eljuttatni hozzánk. 2019 harmadik negyedévében már csak azok számára küldjük el az újságot, akik ezt eddig a határidőig igényelték. Újabb megrendeléseket, az újság lemondását, az igényelt példányszám módosítását természetesen a jövőben is folyamatosan fogadjuk az igények változásával.

Ezúton tájékoztatjuk olvasóinkat, hogy szívesen fogadunk olyan írásokat a részükről, melyek illeszkednek kiadványunk szellemiségéhez, bármely rovatról legyen szó. Ennek terjedelme számítógépes írás esetén legfeljebb 1,5 A/4-es oldal legyen, szimpla sorközzel 12-es betűmérettel. A cikkek megjelenését azonban nem tudjuk feltétlenül biztosítani, bizonyos esetben pedig csak jelentős időbeli eltéréssel, melyért ezúton is elnézésüket kérjük.

Hűségüket és odaadó figyelmüket megköszönve: A Szövetség újság Szerkesztősége

HÍREK

Gyermekáldás

Jobbágy Emma Kata: 2019. április 5. (Kata és Peti gyermeke) Miskolc

Alkalmaink

Férfi és Női Csendesnapok hang- és videóanyagai megtekinthető a www. tesz.net internetes oldalon.

A folyóiratot önkéntes adományokból tartjuk fenn, és minden érdeklődőnek térítésmentesen megküldjük. Ezúton is köszönünk minden támogatást! Várjuk olvasóink leveleit, írásait a terjesztés címére.

Terjesztés-megrendelés a Testvéri Szövetség Egyesület címén: 5520 Szeghalom, Táncsics M. u. 18/1 tesz.kozhasznu@gmail.com

Számlaszám: OTP 11733003-20119502-00000000 Kérjük a közlemény rovatba beírni: "Szövetség újság"!

Megjelenik: negyedévente Aktuális példányszám: 1550 db Szoliter Nyomda, Hódmezővásárhely

Kiadó: A Testvéri Szövetség Közhasznú Egyesület Az egyesület honlapja: www.tesz.net

TeSz Keresztyén Testvéri Szövetség

Felelős kiadó: Bohus András

Felelős szerkesztő: Gál Lajos

Szerkesztőség tagjai: Elek Sándor, Máté Andrásné

Tördelés, szerkesztés: Gál Lajosné

Korrektúra: Bálintné Száraz-Nagy Hedvig, Elekné Szoboszlai Réka, Szvetnyik Melinda, Urbán László